

Румжния както: 1) усвоението отъ страна на правителството му гръцкитѣ манастирски мошии; 2) разширението и промулгиранieto на конвенцията, дадена отъ великитѣ сили 7/19 августъ 1858 год. за окончателното устройство на съединенитѣ румжнски княжества; 3) улекчението съдбата на румжнскитѣ селяни; 4) издаванието и промулгиранieto на румжнскитѣ закони, прѣведени отъ френскій Кодъ и пр. Между тия, особено *първото*, т. е. отнемането на гръцкитѣ манастирски мошии отъ цариградската патриаршия, произведе за насъ българитѣ по черковния въпросъ едно голѣмо добро. Както много добръ се бѣше изразилъ въ това отношение единъ турски великъ дипломатъ (струва ми се Али Паша), като казалъ въ Цариградъ на нашитѣ първенци по черковний въпросъ: *„Бждѣте спокойни и имайте търпѣние, вашия въпросъ по черковнитѣ работи ще се рѣши, щомъ гръцката патриаршия се лиши отъ своитѣ грамадни приходи, които извлича отъ Румжния.*

И наистина като усиромаша гръцката патриаршия чрѣзъ лишението отъ своитѣ мошии въ Румжния, и неможаше вече да подкупува турскитѣ виши чиновници, черковния въпросъ за признаването на българската екзархия се свърши твърдѣ скоро (на 28 февр. 1870 год.).

Но при всичко това, князь Куза, който не бѣше приготвенъ за владѣтель, и бѣше избранъ за князь на съединенитѣ двѣ княжества: Влахия и Молдавия, за изпълнение само на вотътъ, излезълъ отъ рѣшението на двѣтѣ събрания отъ Молдава и Влахия, наречени събрания *ad hoc* (1857 г.), започна да управлява по *своему*. Въ Румжния бѣха се създали отлични политически лица, въ които народътъ имаше довѣрие. Тѣзи лица бѣха отъ боерската класа и отъ либералитѣ. Князь Куза бѣше ги отритналъ на страна и се бѣше окръжилъ съ хора само лѣскаратели, интриганти и нищожни. Неговия частенъ животъ бѣше не до толкова приличенъ, и той не имаше никакви съвѣти въ държавнитѣ работи отъ